

Arrest

**nr. 42 262 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 juni 2009 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANBOCKRIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum voor kort verblijf.

Op 14 maart 2008 weigert de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de afgifte van dit visum.

Op X huwt verzoekster met een Belgische onderdaan.

Op 29 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging op grond van haar huwelijk met de Belgische onderdaan.

Op 26 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 november 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene, K.M., geboren op (...), van Kameroenese nationaliteit, kan zich niet beroepen op de bepalingen van 40ter van de wet van 15/12/1980 beseffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene diende een visumaanvraag in op basis van een huwelijk - op 04/07/2008 - met M. J., geboren op 23/05/1952, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 18 en artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht

Overwegende dat overeenkomstig artikel 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek en internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen of gelijkgestelden, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk meer is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat het geheel van omstandigheden aanduidt dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt. Mevrouw is 38 jaar oud. Meneer is 57 jaar oud. Het betreft het eerste huwelijk van de visumaanvraagster. Zij heeft één kind, N.M.. Meneer was van 1985 tot 1994 gehuwd met P.. In 2008 werd aan mevrouw een visum kort verblijf geweigerd wegens het voorleggen van een vals werkgeversattest. Berokkenen werden met elkaar in contact gebracht door de broer van mevrouw. Deze broer woont in België en had zijn diensten aangeboden om voor meneer een Afrikaanse vrouw te zoeken. Hij reisde enkele dagen vóór meneer af naar Kameroen om de nodige schikkingen te treffen voor het huwelijk. Initieel heeft hij geen melding gemaakt dat de Afrikaanse vrouw die hij voor meneer had gevonden, zijn zus betrof. Betrokkenen hebben elkaar niet ontmoet voor ze in het huwelijk traden. Er was geen verlovings of geen religieus huwelijk. Het huwelijksfeest werd door meneer bekostigd. Reeds vóór zijn afreis naar Kameroen had meneer reeds besloten in het huwelijk te treden met de Afrikaanse vrouw waar hij naar op zoek was, aldus de broer van mevrouw. Vier dagen na zijn aankomst in Kameroen zijn ze gehuwd. Na het huwelijk is meneer nog 7 dagen in Kameroen gebleven en vervolgens teruggereisd naar België. Uit het interview blijkt dat meneer niet weet dat mevrouw een kind heeft. Hij weet tevens niet dat zij Jehova-getuige is. Volgens hem heeft zij geen specifiek geloof.

Meneer onderhoudt mevrouw en haar familie door maandelijks 200 tot 300 euro over te maken.

Op datum van 08/06/2009 heeft het parket van de procureur des konings te Lueven onze diensten een ongunstig advies overgemaakt met betrekking tot de afgifte van een visum gezinshereniging aan mevrouw K.M.. Overwegende dat dit huwelijk niet door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Gelt op de bovenstaande elementen en op grond van het volledige onderzoek (...) is het parket van de procureur des konings te Leuven van oordeel dat het hier om een huwelijk gaat waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvraagster, en dat niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (artikel 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg opent het huwelijk tussen dhr. M.J. en mw. K.M. niet het recht op gezinshereniging.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, met name de beslissing van 26 juni 2009 tot weigering van de afgifte van een visum in het Nederlands is opgesteld.

Op 4 januari 2010 stuurt verwerende partij een brief naar de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij zij verwijst naar de in bijlage gevoegde Franse vertaling van 22 december 2009 en waarbij zij stelt dat, conform artikel 58 van de gecoördineerde taalwetten van 18 juli 1966 de beslissing van 26 juni 2009 (de Nederlandstalige beslissing) wordt vervangen door de Franse vertaling, zonder dat de beslissing van 26 juni 2009 wordt ingetrokken. In dit schrijven wordt ook vermeld dat de Franse vertaling aan verzoekster zal worden betekend en dat een kopie van die betekening aan de Raad zal worden overgemaakt.

Op de terechtzitting van 27 januari 2010 wordt de raadsvrouw van verzoekster in kennis gesteld van deze brief met bijlage. De kennisgeving van de Franse vertaling aan verzoekster was nog niet gebeurd waardoor de zitting van de zaak wordt hernomen op 24 maart 2010.

Op 10 februari 2010 stuurt verwerende partij opnieuw een brief naar de griffie van de Raad waarbij verwijst naar de correspondentie per e-mail tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en het Belgische Consulaat te Yaounde. Verwerende partij herhaalt dat de Franse vertaling de beslissing van 26 juni 2009 (de Nederlandstalige beslissing) vervangt, zonder dat de beslissing van 26 juni 2009 uit het rechtsverkeer verdwijnt. Zij verwijst opnieuw naar artikel 58 van de gecoördineerde taalwetten van 18 juli 1966 en citeert hieruit dat *“die vervanging uitwerking heeft op de datum van het vervangen bescheid”*.

Artikel 58 van de gecoördineerde taalwetten van 18 juli 1966 bepaalt:

“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten. Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie die handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectieve bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat handelingen of reglementen nietig zijn wegens hun vorm, worden zij door de overheden, waarvan zij uitgaan, vervangen door bescheiden die naar de vorm regelmatig zijn : die vervanging heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid. De akten en reglementen waarvan wordt vastgesteld dat zij nietig zijn wegens hun inhoud onderbreken de verjaring zomede de termijnen die, met betrekking tot de procedure inzake geschillen en de administratieve procedure, op straf van verval opgelegd zijn. De vaststelling van de nietigheid van de bij dit artikel bedoelde handelingen en verordeningen verjaart na vijf jaar.”

Uit artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken blijkt bijgevolg dat de bestreden beslissing nietig is indien zij strijdig is met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol enkel beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing, zodat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt. Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor

de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen 'burger' en 'inwoner', hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent "inwoner van een stad" of "lid van een staatsgemeenschap", "iemand die in of binnen een gebied of plaats woont".

Zo wordt in de Memorie van Toelichting gesteld:

"(...) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers."

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

"(...) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (...)"

Tevens dient er op gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting ter zake op dat:

"(...) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en de Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (...)"

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, dat:

"(...) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (...)"

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip 'particulieren' de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr. St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder 'particulieren' in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…)

Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (…)”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (…)”

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België (zie RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée’ – Doc. Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 *juncto* artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtal) (*cf.* “Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut” – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en “la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère” - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, “c'est-à-dire en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique” – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkt het administratief dossier hoofdzakelijk opgedragen was aan ambtenaar D.C (assistant administratif) die in de zaak van verzoekster het “beslissingsformulier gezinshereniging” in het Frans heeft ingevuld en volgens het dossier behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing onterecht in het Nederlands genomen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de bestreden beslissing die in het Nederlands is opgesteld, strijdig is met artikel 17, § 1 van de Taalwet bestuurszaken en dat de nietigheid van deze beslissing dient te worden vastgesteld.

Uit het schrijven van de verwerende partij van 4 januari 2010 blijkt dat een Franse vertaling van de motieven van de bestreden beslissing is opgesteld op 22 december 2009 en dat deze Franse vertaling “aan de verzoeker ter kennis (wordt) gebracht” en dat een kopie van deze betekening aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal worden overgemaakt.

De Raad merkt vooreerst op dat verwerende partij in de brief van 4 januari 2010 stelt dat de Franse vertaling, de (oorspronkelijke) beslissing in het Nederlands vervangt. Bovendien stelt verwerende partij dat de Franse vertaling ter kennis zal worden gebracht aan verzoekster. M.a.w. de Franse vertaling van de beslissing, die de bestreden beslissing overigens vervangt, dient te worden beschouwd als een nieuwe beslissing.

Met betrekking tot de kennisgeving van de Franse vertaling aan verzoekster merkt de Raad het volgende op: *“De betekening is de individuele, schriftelijke kennisgeving aan een bepaalde persoon van een overheidsakte. De persoonlijke aanzegging is bedoeld om de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd, is hem slechts tegenwerpelijk wanneer zij hem wordt betekend, (...). Slechts vanaf de regelmatige betekening ervan kan de beroepstermijn tegen zo'n beslissing lopen; het is daarbij van geen belang te weten of de betrokkene voordien reeds een voldoende feitelijke kennis had van de bestreden beslissing. Ook de bekendmaking ervan kan de beroepstermijn voor de betrokken persoon niet doen ingaan.”* (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, p. 409-411, nrs. 458-459).

Noch uit het administratief dossier noch uit de rechtsplegingsstukken blijkt dat de Franse beslissing aan verzoekster is betekend of ter kennis is gebracht. Op de griffie van de Raad is geen kopie van een betekening van de Franse vertaling toegekomen zoals verwerende partij in haar brief van 4 januari 2010 heeft aangekondigd. Ter terechtzitting van 24 maart 2010 bevestigt de raadvrouw van verwerende partij dat er tot op heden geen betekening van de Franse vertaling aan betrokken verzoekster heeft plaatsgehad.

Waar verwerende partij verwijst naar de kennisgeving van de Franse vertaling aan de raadvrouw van verzoekster op de terechtzitting van 27 januari 2010 verwijst de Raad naar het hierboven gestelde, met name dat de Franse beslissing verzoekster slechts tegenwerpelijk is wanneer de Franse vertaling wordt betekend aan verzoekster.

Ter terechtzitting van 24 maart 2010 verwijst de raadsvrouw van verwerende partij naar het schrijven van 4 januari 2010, van 10 februari 2010 en naar artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken en legt de nadruk op het feit dat de Franse vertaling die de Nederlandstalige beslissing vervangt uitwerking heeft op de datum van het vervangen bescheid. De Raad merkt in dit verband het volgende op: *“De betekening moet, op straffe van nietigheid van de kennisgeving, gebeuren met naleving van de wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken. In het arrest Gallo wordt gesteld dat in geval van nietigheid van de akte van kennisgeving, zij luidens artikel 58 van de bestuurstaalwet vervangen moet worden door een naar de vorm regelmatige akte. Die vervanging heeft, krachtens het derde lid van voornoemd artikel, “uitwerking op de datum van het vervangen bescheid”. Strikt genomen zou dit betekenen dat een in strijd met de bestuurstaalwet gedane betekening weliswaar nietig is, maar dat dit euvel gecorrigeerd kan worden door een nieuwe, ditmaal geldige betekening met retroactief effect, d.w.z. dat de eerste betekening in dat geval geacht moet worden van meet af aan geldig te zijn gebeurd. Het praktisch effect van die interpretatie zou dan zijn dat de beroepstermijn toch is beginnen lopen vanaf de eerste betekening. Dergelijke interpretatie is minstens in strijd met de geest van de bestuurstaalwet. O.i. kan de sanctie van artikel 58, derde lid, van de bestuurstaalwet enkel toegepast worden op beslissingen, doch niet op materiële handelingen zoals de kennisgeving. Dergelijke materiële handelingen kunnen immers niet terugwerken: een ongeldige kennisgeving kan geen gevolgen hebben en moet worden overgedaan. Dat is trouwens de reden waarom de Raad van State weigert een materiële handeling als de kennisgeving te vernietigen: eenmaal ze gebeurd is kan ze niet meer ongedaan worden gemaakt en heeft de verzoeker geen voordeel bij de vernietiging ervan. De rechter kan immers de feiten niet wijzigen. Een nieuwe betekening kan alleen gevolgen hebben vanaf de materiële realisatie ervan.”* (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., p. 428, nrs. 466-467).

De Raad stelt bijgevolg vast dat de Franse vertaling die, zoals verwerende partij zelf benadrukt, de Nederlandstalige beslissing vervangt, pas tegenwerpelijk is aan verzoekster vanaf de betekening ervan en dat de nieuwe betekening alleen gevolgen kan hebben vanaf de materiële realisatie ervan. Met betrekking tot het geciteerde derde lid van artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken, met name dat “die vervanging uitwerking (heeft) op de datum van het vervangen bescheid” merkt de Raad eveneens op dat de Raad van State in dit verband in zijn advies het volgende stelde: *“In bestuurszaken moeten sommige handelingen binnen de gestelde termijnen worden verricht, bv. als de toezichthoudende overheid optreedt; voorts houden bepaalde machtigingen of vergunningen op uitwerking te hebben als daarvan niet binnen een gestelde termijn gebruik is gemaakt.”* (Advies van de Raad van State, *Parl.St.* Kamer 1961-1962, nr. 331/1,28). Uit het advies van de Raad van State met betrekking tot het derde lid van artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken blijkt aldus dat de ‘terugwerkende uitwerking’ van de vervanging op de datum van het vervangen bescheid de bedoeling heeft om, wanneer binnen de gestelde termijnen bestuurshandelingen moeten worden verricht, te verhinderen dat deze termijnen worden overschreden. *In casu* betreft het echter een aanvraag tot afgifte van een visum gezinsherening en is verwerende partij niet gebonden aan bepaalde termijnen binnen dewelke zij een antwoord dient te geven op de aanvraag. Eens te meer is het bijgevolg minstens in strijd met de Taalwet Bestuurszaken om een bestuurshandeling die strijdig is met de Taalwet Bestuurszaken en bijgevolg nietig is, te vervangen door een nieuwe beslissing die op de datum van de vervangen nietige beslissing uitwerking zou krijgen.

Waar de raadsvrouw van verwerende partij ter terechtzitting van 24 maart 2010 verwijst naar het schrijven van 10 februari 2010 en stelt dat hieruit blijkt dat de Franse vertaling op het Belgisch consulaat te Yaounde ter betekening voorligt maar dat verzoekster blijkbaar weigert te komen “aftekenen” merkt de Raad het volgende op: *“De wijze waarop de schriftelijke, individuele aanzegging gebeurt, is in beginsel vrij: behoudens bijzondere wettelijke of reglementaire bepalingen, is de betekening aan geen vormvereisten onderworpen. Aangezien het echter, bij een betwisting over de vraag of en wanneer de betekening is gebeurd, aan de overheid toekomt te bewijzen dat en wanneer de beroepstermijn is ingegaan, is het aangewezen hetzij de betrokken persoon voor ontvangst te laten tekenen met vermelding van de datum, hetzij de betekening te doen door middel van een aangetekende brief. Indien de datum waarop de bestreden beslissing ter kennis van de verzoeker werd gebracht onzeker is, is het beroep ontvankelijk. De weigering om dat wat wordt betekend in ontvangst te nemen is zonder belang voor de regelmatigheid van de betekening.”* (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., p. 423-425, nr. 464).

Verwerende partij laat na aan te tonen dat de Franstalige beslissing betekend is aan verzoekster. Ter de terechtzitting van 24 maart 2010 wordt de vraag gesteld of de betekening ‘ondertussen’ is gebeurd bijvoorbeeld bij aangetekende brief. De raadsvrouw van verwerende partij kan de vraag niet beantwoorden. *In casu* heeft de verwerende partij aldus onvoldoende bewezen dat er sprake is van een

rechtsgeldige betekening die de beroepstermijn doet ingaan. Verzoekster kan het niet aan de Raad overlaten het voorwerp van het beroep uit te breiden tot de Franse beslissing waarvan geen rechtsgeldige betekening blijkt en waarvan de beroepstermijn aldus nog niet verstreken is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 juni 2009 houdende de weigering van het verzoek tot afgifte van een visum type D gezinshereniging.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN